

Arrest

nr. 191 649 van 6 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE FEYTER *loco* advocaat S. BUYSSE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Ramadi, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte in de wijk '5 Kilometer' woonde. In 2014 verhuisde u naar het huis van uw oom in het dorp Albu Kan'an, na een maand vluchtte u naar het huis van een tante in het dorp Al-Sijaria, waar u ongeveer twee maanden verbleef. In januari 2015 vluchtte u vervolgens naar Bagdad, waar u eerst in de wijk Karada en vervolgens in de wijk Ghazaliya verbleef. Na een maand keerde u terug naar de wijk Karada, waar u tot uw vertrek verbleef. Tot december 2013 ging u naar de middelbare school, maar omwille van de oorlog kon u uw studies niet afmaken. Van 2011 tot mei of juni 2014 heeft u ook gewerkt als administratief assistent aan de Al-Anbar universiteit.

Op 29 december 2013 werd uw wijk in Ramadi door Islamitische Staat (IS) aangevallen. Bij deze aanval geraakte uw vader gewond door een verdwaalde kogel, toen u dit te weten kwam heeft u IS hard

uitgescholden en kritiek geuit op wat zij deden. Buurtbewoners van u, die met IS samenwerkten, hadden dit gehoord en begin 2014, minder dan een maand na het incident van uw vader, werd u door iemand van IS opgebeld. Hij beschuldigde u ervan slecht te praten over IS en zei u dat u bij hen moest verschijnen om uw zonden te laten vergeten, anders zou hij u veroordelen en vermoorden. U weigerde hier echter op in te gaan en bent bij de politie aangifte gaan doen van dit telefoongesprek. Omwille van een tweede aanval van IS op uw woonwijk bent u uiteindelijk Ramadi ontvlucht en bij familie in naburige dorpen gaan verblijven. Later in 2014 raakte uw broer M. gewond toen hij tijdens één van zijn opdrachten met de ontmijningsdienst gewond geraakte door een ontplofte berm bom. Kort nadien, in oktober 2014, werd ook uw broer O., die werkzaam is bij de federale politie, door IS beschoten tijdens zijn werk. De dag daarna, werden twee neven van u door IS vermoord omdat ze bij de politie werkten. Omdat uw broer gewond was ging u samen met hem voor een medische behandeling naar Erbil, in Noord-Irak, maar uiteindelijk verwees de dokter in Erbil jullie door naar een ziekenhuis in Bagdad. Omdat uw broer fysiotherapie nodig had raadde de dokter jullie aan om in Bagdad te blijven. U bent teruggekeerd naar Sijaria om de rest van uw familie te helpen vluchten en begin 2015 keerde u samen met hen terug naar Bagdad. In Bagdad werd u regelmatig gediscrimineerd omwille van uw afkomst uit Anbar en agenten van de nationale veiligheid (al-Aman al-Wattani) kwamen meermaals bij u thuis langs om u onder druk te zetten om u aan te sluiten bij de soennitische volksmobilisatie. Omwille van deze situatie besloot u uiteindelijk Irak te verlaten en op 15 augustus 2015 nam u samen met uw broer M. vanuit Bagdad het vliegtuig naar Erbil, waar u een dag verbleef alvorens op 17 augustus 2015 de bus naar Turkije te nemen. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 9 september 2015 en op 15 september 2015 diende u een asielaanvraag in. Uw broer M. diende hier ook een asielaanvraag in (M., M. A. M., CG: X en OV: X), hij keerde in januari 2016 echter vrijwillig terug naar Irak en is ondertussen terug werkzaam bij de politie in Ramadi.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw werkbadge, uw nationaliteitsbadge, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van uw woonstkaart, uw paspoort, uw elektronisch visum voor Turkije, een kopie van uw studiecertificaat, een kopie van de ziekenhuisverslagen van uw broer O., een kopie van het attest van de beschieting van M., foto's van de vernielingen in Ramadi, foto's van ISleden, foto's van broers en neven, een cd-rom met daarop dezelfde foto's en een kopie van de ontheemdenkaart van uw vader.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient de aandacht gevestigd te worden op de door u aangehaalde incidenten van uw vader en broers M. en O.. Wat betreft de aanval waarbij uw vader gewond was geraakt, dient opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalt dat het hier om een verdwaalde kogel tijdens de beschietingen ging. U beweerde ook dat uw vader misschien beschoten was omdat hij werkzaam was bij de overheid en IS alle ambtenaren bedreigde, u heeft echter geen concrete aanwijzingen om dit te staven en bijgevolg zijn uw verklaringen enkel gebaseerd op vermoedens en algemeenheden (CGVS, p. 15-17). Wat betreft de incidenten waarbij uw broers gewond raakten dient bovendien opgemerkt te worden dat deze incidenten een gevolg zijn van risico's die inherent zijn aan het door hun uitgeoefende beroep, nl. dat van politieagent. Zo verklaarde u dat uw broer M. gewond raakte toen een berm bom ontplofte tijdens een ontmijningsopdracht en dat uw broer O. gewonde raakte toen hij werd aangevallen tijdens een bewakingsopdracht (CGVS, p. 15 en 18-19). Er is geen enkele concrete aanwijzing om te kunnen spreken van een gerichte vervolging van uw familie. Ook dient te worden opgemerkt dat deze incidenten dateren van enkele jaren geleden, alle drie de incidenten vonden immers plaats in 2014 en het laatste dateert van oktober 2014, toch reeds meer dan twee jaar geleden. Daarenboven zouden zowel uw vader als uw broers nadien geen problemen meer gekend hebben hierdoor (CGVS, p. 15-19). Dat uw vader en broers in het verleden gewond zijn geraakt bij aanvallen van IS, toont geen persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u aan. U haalt immers zelf geen concrete incidenten aan waaruit zou blijken dat u hierbij persoonlijk in het vizier werd genomen en/of dat u als gevolg van deze incidenten zelf in de problemen bent gekomen. Daarenboven heeft uw broer M. afstand gedaan van zijn asielaanvraag in België en is hij in januari 2015 teruggekeerd naar Irak, waar hij zijn werk bij de politie terug opgenomen heeft (CGVS, p. 5). De vrijwillige terugkeer van uw broer naar Irak en her-indiensttreding relativeert verder de ernst van de door u voorgehouden vrees. Bijgevolg is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u in de toekomst gevisieerd zou worden als gevolg van bovenstaande incidenten.

Hiernaast haalt u aan dat u, nadat uw vader gewond was geraakt, IS openlijk uitgescholden en bekritiseerd zou hebben, waardoor u een dreigtelefoon van een IS-lid gekregen had. Het is echter zeer

opmerkelijk dat u in eerste instantie verklaarde dat u enkele maanden na het incident van uw vader deze dreigtelefoon gekregen zou hebben, maar u enkele vragen later dan weer beweert dat het minder dan een maand na het incident van uw vader was (CGVS, p. 15-17). Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er kan immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent chronologisch overzicht van de feiten kan geven. U verklaarde bovendien dat u die dreigtelefoon genegeerd had, waarna de IS-leden ook geen gevolg meer gegeven hadden aan hun dreigementen. Zo hoorden u en uw familie sinds het ontvangen van die dreigtelefoon niets meer van de personen die u bedreigde (CGVS, p. 18 en 21).

Nochtans moet het voor deze personen en/of groepering niet moeilijk zijn (geweest) om te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers en zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Daarenboven mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat IS zelf niet gekend is om zijn lakse aanpak, en is het weinig plausibel dat - mocht u werkelijk openlijk kritiek aan hun adres hebben geuit - dat niet zonder gevolgen zou zijn gebleven. Ter staving van uw verklaringen legt u twee foto's neer, waarop de twee IS-leden die u telefonisch bedreigd hadden te zien zouden zijn. Op basis van deze foto's kan echter geenszins afgeleid worden dat deze personen u bedreigd zouden hebben noch dat zij daadwerkelijk IS-leden zijn. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de problemen die u gekend zou hebben in Bagdad. Zo verklaarde u dat u door agenten van de nationale veiligheid onder druk werd gezet om u aan te sluiten bij de soennitische volksmobilisatie en beweerde u dat wie zich niet bij hen aansluit ontvoerd of vermoord wordt, het zou bovendien onmogelijk zijn om weerstand tegen hen te bieden. U verklaarde ook dat ze niet speciaal naar u op zoek waren, maar dat ze in de buurt bij iedereen langsgingen om te kijken wie geschikt is om mee te gaan vechten en dat ze dat vooral bij soennieten doen (CGVS, p. 20). Het is echter zeer opmerkelijk dat de soennitische volksmobilisatie, die vnl. soennieten tracht te rekruteren, u zou benaderen. U verklaarde tijdens het gehoor immers meermaals dat niemand in de buurt wist dat jullie soennieten waren (CGVS, p. 16 en 21). Hiernaast verklaarde u ook dat ze, gedurende uw verblijf in Bagdad, gemiddeld om de drie dagen langskwamen. Hoewel ze gedurende een periode van ongeveer zeven maanden om de drie dagen langskwamen, zouden zij, nooit verdere stappen ondernomen hebben om u te dwingen u bij hen aan te sluiten. Indien deze groepering daadwerkelijk zo gevreesd was als u beweerde, is het weinig geloofwaardig dat deze groepering niet doortastender te werk zou zijn gegaan. Dat de leden van deze groepering zich verscheidene malen eenvoudig weg lieten afschepen door u, hun dreigementen geen kracht bijzetten en tolereerde dat u hen openlijk trotseerde zonder hier enig gevolg aan te geven, is hoegenaamd niet geloofwaardig. Dat een dergelijke groepering medelijden met u gehad zou hebben omdat uw broer gewond was en u reeds twee broers had die voor de staat werkten, is evenmin geloofwaardig (CGVS, p. 15-16 en 20-21). Er is bijgevolg geen enkele indicatie dat u daadwerkelijk onder druk gezet werd om u bij hen aan te sluiten of hierdoor enig risico op persoonsgerichte vervolging liep of zou lopen in de toekomst.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en activiteiten die u in Irak had aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. De foto's die u neerlegt tonen niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's werden genomen. Deze hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven.

Het loutere gegeven dat u omwille van uw herkomst gediscrimineerd zou worden in Bagdad is onvoldoende om gewag te maken van een persoonsgerichte vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Irak betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds ook blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Zo zijn de negen zuidelijke provincie van Irak niet rechtstreeks verwickeld geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Ook de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), ontsnappen grotendeels aan het geweld dat anno 2015-2016 in Centraal-Irak plaatsvindt. Het terreurgeweld in de Koerdische Autonome Regio (KAR) is voorts veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Ook in de provincie Bagdad is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De negen zuidelijke provincies, de vier noordelijke provincies en de provincie Bagdad kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Irak waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

In casu betwist het CGVS niet dat u oorspronkelijke afkomstig bent uit Ramadi, provincie Anbar, noch dat u daar geboren en getogen bent. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen evenwel niet noodzakelijk de actuele regio van herkomst. Het is evenwel de streek van actuele en feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Dienaangaande heeft u verklaard dat u uw initiële regio van herkomst, provincie Anbar, verlaten heeft in januari 2015. Uit uw verklaringen blijkt dat u sindsdien, en dit tot aan uw vertrek uit Irak, in Bagdad, Centraal-Irak, verbleven heeft en dat u zich er op een zodanige wijze feitelijk gevestigd heeft dat deze regio kan bestempeld worden als uw actuele en feitelijke regio van herkomst (zie infra). Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad, Centraal-Irak, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van

een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat

de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni-augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, § 110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Bagdad, Centraal-Irak, vestigt.

Nadat u vluchtte uit de provincie Anbar heeft u zich vanaf januari 2015 in Bagdad kunnen vestigen nadat een van de collega's van uw vader borg wou staan voor hem en zijn familie, waaronder u (CGVS, p. 9). U heeft uiteindelijk gedurende een periode van ongeveer zeven maanden, tot uw vertrek op 15 augustus 2015, in Bagdad in de wijken Karada en Ghazaliya verbleven, waar jullie een eigen huis of appartement huurden (CGVS, p. 7 en 9). U bent bovendien een gezonde man van beroepsleeftijd en hoewel u uw hoger middelbaar onderwijs niet heeft kunnen afmaken, heeft u wel reeds vier jaar kunnen werken als administratief assistent aan de Al-Anbar universiteit (CGVS, p. 9-10). Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u voldoende zelfredzaam bent om in een stad als Bagdad te wonen. Niet alleen heeft u reeds zelf gedurende een langere periode in Bagdad verbleven, u beschikt er momenteel nog altijd over een familiaal netwerk). Uw ouders hebben zich in Bagdad gevestigd, uw vader werkt immers in Abu Graib, als verbindingsofficier tussen de plaatselijke universiteit en het Ministerie van Hoger Onderwijs. Ook uw jongste broer verblijft bij jullie ouders in Bagdad, en uw twee andere broers (M. en O.) verblijven, indien zij geen dienst hebben in Ramadi, in Bagdad (CGVS, pg. 4-5).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat u van een eerder welvarende familie afkomstig bent, daar uw vader zou werken als verbindingsofficier tussen de universiteit van Al-Anbar en het ministerie voor hoge educatie (CGVS, p. 4). Tot slot dient ook nog opgemerkt te worden dat uw broer M. in januari 2015 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag en vrijwillig is teruggekeerd naar Irak. Uw broer zou momenteel nog altijd in Irak verblijven, zij het in Ramadi, en daar zijn teruggekeerd naar zijn werk bij de politie (CGVS, p. 8). Zijn verlofdagen spendeert hij wel in Bagdad. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Bagdad, Centraal-Irak, waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de toepassing van artikel 39/12 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet). Hij stelt vast dat "in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers". Om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dient volgens hem de zaak door de algemene vergadering te worden behandeld.

2.2. Verzoeker onderbouwt zijn stelling dat "in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers" in het geheel niet aan de hand van concrete elementen. Hij preciseert de "gelijkaardige dossiers" niet en werkt geenszins *in concreto* uit waarom onderhavige zaak overeenkomstig artikel 39/12 van de Vreemdelingenwet zou dienen te worden verwezen naar de algemene vergadering. Bijgevolg wordt zijn verzoek niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c in samenhang gelezen met artikel 2, sub e van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), alsook op een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker stelt dat hij ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij stelt niet enkel uit uitgebreide persoonlijke ervaring te spreken, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe er in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker voegt documenten toe aan zijn verzoekschrift "van zijn familie in Irak want er zijn nieuwe elementen opgedoken die de vrees voor vervolging wel aannemelijk maken: het feit dat zijn broer M., die teruggekeerd was, al 2 maanden vermist is enerzijds en anderzijds bewijs van zijn familie die moeten verhuizen naar een vluchtelingenkamp omdat Bagdad te gevaarlijk wordt voor hen." Hij stelt ook dat de stam langs moederskant al sinds 2007 in oorlog is met Al-Qaeda en IS en voert aan dat indien IS op de hoogte is van het feit dat zijn moeder de nicht is van Sattar Abu Risha, de familie "zekerlijk" zal worden vervolgd door IS "die zeker nog niet verslagen is". Het officieel document betreffende de verdwijning van zijn broer M. dateert van 13 november, een maand voor de bestreden beslissing, maar kon volgens verzoeker niet eerder worden bekomen. Hij stelt dat er ook een medisch document van hem is waarin staat dat zijn medische en vooral zijn psychische toestand niet goed is. Hij merkt op dat zijn beide broers moeten vechten en dat O. momenteel in Mosul is. Indien verzoeker zou terugkeren, zal hij ongetwijfeld worden gedwongen om te vechten, zo stelt hij.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Enkele weken voor 29/12/2013 (aanval IS en beschieting vader) liet IS pamfletten rondstrooien in Ramadi met de namen op van zowel verzoeker, zijn broers en vader en andere mannen die werkzaam waren voor de politie, leger of regering. Hierop stond de boodschap dat zij hiermee moesten stoppen en indien ze dit niet deden vervolgd zouden worden door IS. Spijtig genoeg zijn er geen foto's van aangezien dit reeds van 2013 dateert. Verzoeker in augustus 2015 Irak ontvlucht en heeft bijna een jaar op zijn interview gewacht. Hierdoor is 1 jaar 2 jaar geworden.

De overige familie in Bagdad gaat zoals ook hierboven uiteengezet naar een vluchtelingenkamp moeten vertrekken omdat de situatie voor hen niet meer te houden is in Bagdad, ook hier verwijst verzoeker dan ook naar diens stavend genummerde aanvullende stukken 3.

Verzoeker wenst aangaande de motivatie van de bestreden beslissing het volgende op te maken: er is een deel in het interview dat enorm verwarrend is i.v.m. de situatie over wanneer verzoeker precies de dreigtelefoon heeft gekregen. De situatie ging als volgt: op 29/12/2013 pleegde IS een aanval in Ramadi en werd zijn vader beschoten. Hierna had het leger de situatie min of meer onder controle tot er een nieuwe aanval gebeurde en toen had IS Ramadi ingenomen. Deze 2de aanval was ongeveer 2 maanden na het incident van zijn vader. Toen zijn verzoeker en zijn familie gevlucht naar Albu Ka'nan. Hier heeft de familie 1 maand à 1,5 maand verbleven. Het was tijdens deze maand dat verzoeker een dreigtelefoon heeft gekregen van 2 mannen die zich bij Daesh (IS) hadden aangesloten. Hij weet niet meer de exacte datum aangezien de situatie zeer hectisch was in Albu Ka'nan. Er waren ook hier meerdere aanvallen door IS. Maar hij vermoedt dat dit ongeveer in het midden van de maand was dat zij hier verbleven. Dus ongeveer 2,5 maand na het incident van zijn vader, maximum 3 maanden. De twee mannen van IS die hem gebeld hadden kende hij van in Ramadi zelf, zij woonden in zijn buurt en hadden zich bij IS aangesloten nadat deze Ramadi had ingenomen. De twee mannen waren op de hoogte van verzoeker diens opmerkelijke bekritisering op IS na het incident van zijn vader en met deze reden hadden ze hem opgebeld en bedreigd. Het commissariaat gelooft evenwel niet dat IS verzoeker

zo makkelijk zou laten weggelaten maar hij is kort na deze telefoon ALbu Ka'nan ontvlucht door aanslagen en ongeveer een dikke maand daarna zat hij in Bagdad waar IS weinig kan doen.

Verzoeker wenst ook te wijzen dat de aanval op zijn vader zelf ook onduidelijk is weergegeven. Verzoeker geeft zelf aan dat hij onmogelijk kan weten welke kogel van wie zijn vader heeft geraakt. Wel is hij zeker van het feit dat het leger zijn vader niet heeft beschoten aangezien deze de taak heeft de inwoners te beschermen. IS schiet ongericht, burgers en vooral mensen die werkzaam zijn in de regering of in functie van de regering. Dit incident was voor verzoeker zeer traumatiserend, hij was meteen na het incident bij zijn vader en moest hem vervoeren naar een ziekenhuis dat 60km verder was aangezien het ziekenhuis in Ramadi niet beschikbaar was door de aanval. Tijdens deze rit zijn ze ook nog beschoten geweest door de special Forces die het verkeer in en uit Ramadi hadden afgesloten. Door deze ervaring kan A. bepaalde zaken niet meer helder oproepen zoals bv wie precies zijn vader heeft beschoten.

Dan is er het gedeelte over de sjietische en soenitische volksmobilisatie. Verzoekende partij zegt zelf dat hij zeer duidelijk heeft gemaakt dat het om de sjietische volksmobilisatie ging die de familie thuis meerdere keren per week opzoekt. Ze lieten geen papieren zien maar de mannen zeiden zelf dat ze van sjietische volksmobilisatie waren. Karada is ook een sjietische wijk in Bagdad, soennieten worden hier enorm gediscrimineerd. Dus het gaat hier om sjietische volksmobilisatie die verzoeker en zijn familie benaderden en intimideerden omdat hij weigerde zich aan te sluiten bij de soenitische volksmobilisatie. Verzoeker was de enige zoon in de familie die zich niet had aangesloten bij politie, het leger of volksmobilisatie om te vechten tegen IS. De sjietische volksmobilisatie was op de hoogte hiervan en kwamen hun huurwoning binnen 2 à 3 keer per week om te zeggen dat hij moest gaan vechten. Dit waren zeer intimiderende bezoeken, heel het huis werd overhoop gehaald, elk familielid werd ondervraagd, vooral verzoeker omdat hij geschikt is om te gaan vechten. Ook op straat gebeurde dit regelmatig bij checkpoints. Dit waren altijd sjietische soldaten of leden van de sjietische volksmobilisatie. Wanneer zij langs hun huis kwamen zei de familie dat verzoeker moest zorgen voor zijn broer O., die nog altijd aan het revalideren was, en daarom niet kon gaan vechten. De volksmobilisatie aanvaardde dit maar bleef wekelijks langskomen om te zien of O. al beter was zodat verzoeker geen excuus meer had om niet te vechten. Zijn broer M. is ook in deze periode door de sjietische volksmobilisatie meegenomen en in elkaar geslagen. Dit omdat hij soeniet is en vooral omdat hij van Ramadi is. De toenemende druk van de sjietische volksmobilisatie en discriminatie in Bagdad werd steeds erger. Kort voor vertrek naar België is 1 neef, H.M.S., ontvoerd in Bagdad door Irakese milities. Dit was voor verzoekende partij het moment dat hij besloot te vertrekken.

In zijn beslissing staat er op het einde dat heel zijn familie gevestigd is in Irak. Op te merken hierbij is dat de twee oudste broers al vechten bij politie en leger en dat de rest van het gezin te jong of te oud is om te vechten. Het verhoogd risicoprofiel voor Verzoeker is dan ook aangetoond."

Verzoeker stelt vervolgens dat hij een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en dat hij derhalve heeft voldaan aan de bewijslast.

Verder acht verzoeker de weigering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen geheel onbegrijpelijk en geenszins te rijmen met de veiligheidssituatie in Irak. Verzoeker merkt het volgende op aangaande de situatie in Irak: (i) "Verslechtering van de situatie sedert het voorjaar van 2013", (ii) "Verdere escalatie sinds juni 2014", en (iii) "UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermd". Verzoeker merkt verder op dat zijn broer naar Bagdad terugkeerde omdat hij dacht dat het veiliger was geworden, hetgeen niet het geval bleek te zijn. Hij voert verder aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifiek profiel daar hij afkomstig is uit een sjietische wijk en uit de richtlijnen van UNHCR blijkt dat soennieten afkomstig uit een overwegend sjietische wijk een risicoprofiel hebben. Daarnaast stelt hij dat zijn achternaam wijst op de stam waartoe hij behoort: "Van waar is zijn familie oorspronkelijk afkomstig? Afhankelijk van zijn afkomst, kan zijn naam ook gelinkt worden aan de Ba'ath partij of regio's waar nu ISIS heerst. Door deze link kan men ook in Bagdad een doelwit worden." Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. Hij wijst er tevens op dat zijn broers behoren tot de politie of het leger zodat er volgens hem sprake is "van een verhoogd profiel voor verzoeker als in die omstandigheden een zwakke persoon". Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hij stelt dat de commissaris-generaal niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend en dat enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de bestreden beslissing. Hij meent dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet zullen zijn gevrijwaard, hetgeen blijkt uit het dossier. "Verzoekende partij verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen."

3.2. Stukken

Volgens de inventaris bij het verzoekschrift worden “*Aanvullende stukken meer vertaling*” toegevoegd (stuk 3).

Per gewone brief brengt verzoeker een aanvullende nota bij met een stuk dat in de bijgevoegde inventaris als volgt wordt omschreven: “*Document uit Irak waaruit blijkt dat aangifte is gedaan dat de broer van A. verdwenen is na diens terugkeer naar Irak uit ons land (meer vertaling in de taal van de rechtspleging*” (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Per drager brengt verweerder op 12 juni 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Per gewone brief brengt verzoeker samen met een aanvullende nota twee stukken neer die in de bijgevoegde inventaris als volgt worden omschreven: “*1. Bewijs dat de familie terug naar Ramadi is gegaan. Ze wonen daar bij familieleden, hun huis is nog onveilig*” en “*2. Document van de stam van Verzoeker die besloten dat hij verbannen is uit de stam omdat hij is gevlucht uit Irak en niet wilde strijden tegen IS.*” (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota twee stukken neer die in de bijgevoegde inventaris als volgt worden omschreven: “*1. Bewijs dat de familie terug naar Ramadi is gegaan. Ze wonen daar bij familieleden, hun huis is nog onveilig*” en “*2. Document van de stam van Verzoeker die besloten dat hij verbannen is uit de stam omdat hij is gevlucht uit Irak en niet wilde strijden tegen IS.*”, alsook legt verzoeker een vertaling neer van het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 3 en een voor eensluidend verklaard afschrift van zijn verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Luidens artikel 3, § 1, eerste lid PR RvV dienen alle processtukken aan de Raad te worden toegezonden bij ter post aangetekende brief. De stukken (rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 11) die bij gewone brief aan de Raad worden overgemaakt worden derhalve niet in overweging genomen. In de mate dat deze stukken vervolgens toch nog ter terechtzitting worden neergelegd worden zij alsnog aan het oordeel van de Raad onderworpen.

Verzoeker voert aan dat hij werd bedreigd door IS-strijders, waardoor hij uiteindelijk naar Bagdad vluchtte alwaar hij werd gediscrimineerd en onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de volksmobilisatie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de problemen die zijn vader en zijn broers zouden hebben gekend op zich geen persoonlijke vrees voor vervolging in zijn hoofde kan blijken, (ii) het niet aannemelijk is dat IS, nadat verzoeker de dreigtelefoon zou hebben genegeerd, geen verder gevolg meer zou geven aan de geuite bedreigingen, (iii) zijn omschrijving van de gang van zaken waarbij hij zou zijn onder druk gezet om mee te vechten

met de soennitische volksmobilisatie in Bagdad evenmin aannemelijk en geloofwaardig is, (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (v) het loutere feit dat hij omwille van zijn herkomst zou zijn gediscrimineerd in Bagdad onvoldoende is om gewag te maken van een persoonsgericht vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft het aangevoerde feit dat verzoekers broer M. vermist zou zijn, dient het volgende te worden opgemerkt. Het document dat verzoeker neerlegt ter staving van het feit dat zijn broer M. vermist zou zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 12) betreft blijkens de vertaling ervan slechts een verklaring van verzoekers broer O. en is dus geenszins een officiële bevestiging van het feit dat M. vermist zou zijn. Het kan louter worden beschouwd als de weergave van een verklaring die verzoekers broer O. heeft afgelegd in het politiecenter van Al Katana. Daarenboven blijkt uit de vertaling van dit document dat verzoekers broer O. op 13 november 2016 zijn verklaring zou hebben afgelegd in dit politiecenter, terwijl de bestreden beslissing dateert van 14 december 2016. Verzoeker toont niet aan waarom hij niet eerder, gelet op de medewerkingsplicht, de Belgische asielinstanties op de hoogte heeft gebracht van dit nieuwe gegeven. Voorts dient vastgesteld dat het voorgelegde document slechts een kopie betreft, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren valt. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Tevens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gezien het voorgaande maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat zijn broer M. vermist zou zijn.

Aangaande de terugkeer van verzoekers familie van Bagdad naar Ramadi dient vastgesteld dat uit de bij de aanvullende nota gevoegde vertaling van de *“kaart van migranten terugkeer”* (rechtsplegingsdossier, stuk 12) blijkt dat verzoekers vader op 10 december 2016 naar Ramadi zou zijn teruggekeerd, terwijl de bestreden beslissing dateert van 14 december 2016. In onderhavig verzoekschrift deelt verzoeker enkel mee dat zijn familie naar een vluchtelingenkamp diende te vertrekken *“omdat de situatie voor hen niet meer te houden is in Bagdad”* (verzoekschrift, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers familie reeds voor het nemen van de bestreden beslissing Bagdad zou hebben verlaten. Opnieuw liet verzoeker evenwel na om de Belgische asielinstanties meteen op de hoogte te brengen van de nieuwe situatie van zijn familie in zijn land van herkomst. Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker immers dat hij nog steeds via internet contact heeft met zijn ouders (gehoorverslag CGVS, p. 4), zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker pas middels zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota de Belgische asielinstanties kon inlichten over deze voorgehouden wijziging in de situatie van zijn familie in Irak. Bovendien kan aan de verhuis uit Bagdad van verzoekers familie op zich evenmin geloof worden gehecht. Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker ter staving van de verhuis naar Ramadi enkel een kopie voorlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 12) die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is. Dit klemt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn. De authenticiteit van de voorgelegde *“kaart van migranten terugkeer”* wordt bovendien verder ondermijnd door het feit dat blijkens de vertaling ervan verschillende gegevens niet werden ingevuld, zoals de burgerlijke stand, de naam van de burgemeester, het nummer van de voedselrantsoenkaart en het aantal familieleden. Verzoeker geeft nergens een afdoende verschooning voor het ontbreken van deze gegevens. Daarenboven voert verzoeker aan dat hij en zijn familie door IS zouden zijn bedreigd, zodat niet kan worden ingezien waarom verzoekers familie hun (relatief) veilige verblijf in Bagdad zouden opgeven en het risico zouden nemen om terug te keren naar een gebied waar zij opnieuw kunnen worden geconfronteerd met de dreigingen van IS. In onderhavig verzoekschrift laat verzoeker overigens geheel na *in concreto* uiteen te zetten waarom de situatie voor zijn familie in Bagdad *“niet meer te houden”* zou zijn (geweest). Er kan dan ook in het geheel geen geloof worden gehecht aan de beweerde verhuis van verzoekers familie van Bagdad naar een vluchtelingenkamp en/of naar Ramadi.

Waar verzoeker stelt als volgt: *“Verzoekende partij wenst op te merken dat de stam langs moederskant, A. R., als sinds 2007 in oorlog is met Al-Qaeda en nu IS. Indien IS op de hoogte is dat de moeder van A. de nicht is van S.A.R. zal de familie zekerlijk vervolgd worden door IS, die zeker nog niet verslagen is.”*, dient erop gewezen dat hierboven reeds is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de terugkeer van verzoekers ouders van Bagdad naar Ramadi. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker met

betrekking tot Bagdad als volgt: “[...] en ongeveer een dikke maand daarna zat hij al in Bagdad waar IS weinig kan doen” (verzoekschrift, p. 5) (de Raad onderlijnt). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker een vrees zou dienen te koesteren naar aanleiding van de voorgehouden problemen tussen de stam van verzoekers moeder en Al-Qaeda en IS. Dit klemt des te meer daar verzoeker nooit eerder melding maakte van deze problemen, laat staan dat deze in zijn hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging zouden uitmaken. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ook geheel na dit verder *in concreto* toe te lichten.

Waar verzoeker stelt dat enkele weken voor de aanval van IS en de beschieting van zijn vader op 29 december 2013 door IS pamfletten werden rondgestrooid in Ramadi met daarop de namen van verzoeker, zijn broers, zijn vader en andere mannen die werkzaam waren voor de politie, het leger of de regering, dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van deze feiten. Het voor het eerst opwerpen van dit gegeven is dan ook laattijdig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde op 29 december 2013 nog student te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10), zodat niet kan worden ingezien dat verzoeker bij naam zou worden genoemd op een pamflet van IS tegen mensen die werken voor de politie, het leger of de regering.

Waar verzoeker meent dat de weergave in het gehoor in verband met de situatie wanneer hij precies de dreigtelefoon heeft gekregen verwarrend is, kan hij niet worden bijgetreden. Het feit dat verzoeker deze situatie vervolgens opnieuw tracht uit te leggen (“*De situatie ging als volgt: [...]*”), doet geen afbreuk aan de weergave van zijn verklaringen in het gehoorverslag. Betreffende de beschieting van zijn vader, komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat hij niet kan weten door welke kogel zijn vader werd geraakt. Hij stelt dat hij te getraumatiseerd is door de ondergane ervaringen, doch hij laat na enig stuk voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is. Waar verzoeker verwijst naar “*een medisch document van verzoeker waarin staat dat zijn medische, vooral psychische toestand niet goed is*”, kan niet worden ingezien over welk document verzoeker het heeft. Noch bij onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingsdossier werd een dergelijk document gevoegd. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers medische en/of psychische toestand dermate is dat hij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een gehoor of tot het afleggen van gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen. Voor het overige dient verzoeker zich met betrekking tot zijn beweerde medische problemen te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de bedreigingen door de volksmobilisatie, merkt verzoeker in zijn verzoekschrift op dat het om de sjjiitische volksmobilisatie gaat, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk opmerkte dat het om de soennitische volksmobilisatie zou gaan (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook in de weergave van de feiten in de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat het om een soennitische volksmobilisatie gaat, hetgeen verzoeker in onderhavig verzoekschrift bevestigt: “*Verzoekende partij verwijst naar het vluchtrelaas zoals opgenomen in de beslissing van het Commissariaat – Generaal.*” (verzoekschrift, p. 3). Het feit dat verzoeker verderop in onderhavig verzoekschrift plots beweert dat het om een sjjiitische volksmobilisatie zou gaan, doet dan ook eens te meer en in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit onderdeel van zijn asielaanvraag. Dit klemt des te meer daar verzoeker enerzijds in zijn verzoekschrift dat de bezoeken van de volksmobilisatie telkens zeer intimiderend waren waarbij heel het huis werd overhoop gehaald en ieder familielid werd ondervraagd, terwijl hij anderzijds stelt dat de familie bij de bezoeken van de volksmobilisatie zei dat verzoeker voor zijn revaliderende broer O. moest zorgen en dat de volksmobilisatie dit aanvaardde, hetgeen bezwaarlijk met zijn eerdere bewering over de bezoeken van de volksmobilisatie valt te rijmen.

Aangaande het document betreffende verzoekers uitsluiting uit zijn stam (rechtsplegingsdossier, stuk 12) dient opgemerkt dat nogmaals kan worden gewezen op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dit klemt des te meer daar het betreffende document niet afkomstig is van een officiële instantie en zodoende nog eenvoudiger kan worden nagemaakt. Tevens dient herhaald dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. In zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de authenticiteit van dit document, *quod non*, dan blijkt er geenszins uit dat verzoeker persoonlijk wordt bedreigd of anderszins problemen zou ondervinden naar aanleiding van het feit dat hij uit zijn stam zou zijn gezet.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij afkomstig is uit een overwegend sjiitische wijk en dat hij als soenniet een risico loopt, dient vastgesteld dat hij dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. In de bestreden beslissing wordt aangaande de discriminerende bejegening waarvan verzoeker melding maakte terecht als volgt geoordeeld: "*Het loutere gegeven dat u omwille van uw herkomst gediscrimineerd zou worden in Bagdad is onvoldoende om gewag te maken van een persoonsgerichte vrees voor vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.*" Om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève moeten alle omstandigheden in rekening worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Waar verzoeker voorts aanhaalt dat hij naar aanleiding van zijn familienaam kan worden gelinkt aan de Ba'athpartij of aan regio's waar ISIS nu heerst, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat niemand in zijn woonwijk in Bagdad wist dat hij en zijn familie soennieten waren (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 21). Verder maakte verzoeker geen enkele melding van mogelijke problemen omwille van zijn familienaam. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke problemen in onderhavig verzoekschrift is laattijdig en doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Bagdad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017 en verweerdere aanvullende nota (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Bagdad over een internationale luchthaven beschikt die operationeel is, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad. Dit wordt *in casu* bovendien bevestigd door de vrijwillige terugkeer van verzoekers broer van België naar Bagdad.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de

meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviseerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviseerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Bagdad, Centraal-Irak, vestigt.

Nadat u vluchtte uit de provincie Anbar heeft u zich vanaf januari 2015 in Bagdad kunnen vestigen nadat een van de collega's van uw vader borg wou staan voor hem en zijn familie, waaronder u (CGVS, p. 9). U heeft uiteindelijk gedurende een periode van ongeveer zeven maanden, tot uw vertrek op 15 augustus 2015, in Bagdad in de wijken Karada en Ghazaliya verbleven, waar jullie een eigen huis of appartement huurden (CGVS, p. 7 en 9). U bent bovendien een gezonde man van beroepsleeftijd en hoewel u uw hoger middelbaar onderwijs niet heeft kunnen afmaken, heeft u wel reeds vier jaar kunnen werken als administratief assistent aan de Al-Anbar universiteit (CGVS, p. 9-10). Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u voldoende zelfredzaam bent om in een stad als Bagdad te wonen. Niet alleen heeft u reeds zelf gedurende een langere periode in Bagdad verbleven, u beschikt er momenteel nog altijd over een familiaal netwerk). Uw ouders hebben zich in Bagdad gevestigd, uw vader werkt immers in Abu Graib, als verbindingsofficier tussen de plaatselijke universiteit en het Ministerie van Hoger Onderwijs. Ook uw jongste broer verblijft bij jullie ouders in Bagdad, en uw twee andere broers (M. en O.) verblijven, indien zij geen dienst hebben in Ramadi, in Bagdad (CGVS, pg. 4-5).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat u van een eerder welvarende familie afkomstig bent, daar uw vader zou werken als verbindingsofficier tussen de universiteit van Al-Anbar en het ministerie voor hoge educatie (CGVS, p. 4). Tot slot dient ook nog opgemerkt te worden dat uw broer M. in januari 2015 afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag en vrijwillig is teruggekeerd naar Irak. Uw broer zou momenteel nog altijd in Irak verblijven, zij het in Ramadi, en daar zijn teruggekeerd naar zijn werk bij de politie (CGVS, p. 8). Zijn verlofdagen spendeert hij wel in Bagdad. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Hoger werd er reeds op gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers broer M. vermist zou zijn, en evenmin aan de beweerde verhuis van verzoekers familie van Bagdad naar Ramadi. Aldus doet verzoeker geen afbreuk aan de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing, die door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Bagdad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER